

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: R. H., narozený X, bytem N.,
zastoupený: Mgr. Václav Voříšek, advokát se sídlem Pod kaštany
245/10, 160 00 Praha,

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 1760/18, 306 13
Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 20.5.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2020 č.j. PK-
DSH/3292/20,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 20.5.2020 soudu doručenou téhož dne prostřednictvím datové schránky se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2020 č.j. PK-DSH/3292/20, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn ze dne 6.12.2016 sp.zn. PO 5306/2016, přest. č. 113/2016/PD a rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn (dále jen **správní orgán I.**

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

stupně) ze dne 6.12.2016 sp.zn. PO 5306/2016 přest. č. 113/2016/PD, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30.6.2017 (dále jen **zákon o provozu na pozemních komunikacích**), pro porušení § 18 odst. 3 téhož zákona, za který mu byla uložena sankce pokuty ve výši 2.200,- Kč a zároveň byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč.

2. **V obsáhlé žalobě** žalobce zejména namítal, že žalovaný při výměře sankce nijak nezohlednil skutečnost, která významně snižuje závažnost údajného přestupku, a tou je plynutí času, protože pokuta ve výši 2.200,- Kč mu jako „přiměřená“ byla správním orgánem uložena již dne 6.12.2016, kdy bylo vydáno rozhodnutí prvního stupně. Napadené rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí prvního stupně potvrzeno, však bylo vydáno až dne 16.3.2020, tedy až po 3 letech a 3 měsících. V mezidobí totiž probíhalo soudní řízení, které skončilo zrušením předchozího rozhodnutí žalovaného - rozsudek Krajského soudu v Plzni sp.zn. 17 A 49/2017 a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) sp.zn. 5 As 343/2018. Žalobce vyjádřil, že jestliže po vydání rozhodnutí prvního stupně musel strpět ještě další 3 roky a 3 měsíce řízení o přestupku, a to pouze kvůli vydání nezákonného rozhodnutí žalovaným a posléze i krajským soudem, bylo zcela na místě, aby pokuta byla adekvátně těmto průtahům a zjevně nepřiměřené délce řízení snížena. Také namítal, že správní orgány opakovaně porušily při výměře pokuty zákaz dvojího přičítání, podle kterého nelze obviněnému při výměře sankce klást k tíži skutečnosti, jež tvoří skutkovou podstatu přestupku. Správní orgány totiž kladly při výměře sankce žalobci k tíži mj. tyto skutečnosti: a) překročení rychlostního limitu o 1 až 29 km/h mimo obec; b) k přestupku došlo v blízkosti jednoho dalšího vozidla jedoucího v protisměru. Žalovaný také nesprávně hodnotil jeho osobní poměry, když v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„K osobě řidiče bylo zjištěno, že v rozhodné době měl 8 bodů v bodovém hodnocení řidiče, přičemž v posledních třech letech před spácháním přestupku byl dvakrát postižen za přestupek spočívající v nejvyšší dovolené rychlosti. Je proto zřejmé, že si odvolatel nevzal z předchozích přestupků ponaučení, když předchozí sankce nevedly k jeho nápravě.“* Žalovaný totiž vyšel z toho, že rozhodná je doba, kdy došlo ke spáchání přestupku, takže hodnotil přestupkovou minulost žalobce 3 roky zpětně od data spáchání přestupku (tj. dne 12.4.2016), avšak dle žalobce rozhodným je okamžik, kdy správní orgán o sankci rozhoduje (tj. březen 2020), proto tedy ho měl hodnotit žalovaný 3 roky zpětně ode dne, kdy vydával napadené rozhodnutí.

Správní orgán současně nezohlednil všechna zákonná kritéria, když se zcela opomenul zabývat např. zaviněním či osobními poměry žalobce. Žalovaný se pak sice jal tyto vady odstraňovat, žalobce se však domníval, že úlohou odvolacího orgánu není nahrazovat odůvodnění rozhodnutí prvního stupně, protože takovým postupem je žalobce krácen na možnosti se odvolat.

Žalobce dále namítal, že přestupek se již prekludoval, i když si je vědom § 41 s.ř.s., podle kterého preklusivní lhůty neběží po dobu soudního řízení, ale podle něho však ani toto právní ustanovení nemůže vést ke zjevně nespravedlivým důsledkům. V tomto případě totiž soudní řízení trvalo 3 roky, kdy v něm docházelo ke značným průtahům. Podle žalobce je absurdní, aby byla preklusivní lhůta přerušena po celou dobu soudního řízení, a to i v případě, kdy v soudním řízení dochází ke značným průtahům.

Následně žalobce zdůraznil nesouhlas svůj a svého advokáta s vyvěšením jejich osobních

údajů na celosvětovou komunikační síť internet NSS prostřednictvím webu NSS a nesouhlas jeho a jeho advokáta se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí krajského soudu ve věci na webu NSS a dále se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí NSS ve věci na webu NSS. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení. *(K žalobě byla připojena kopie plné moci, napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně).*

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 16.3.2020 č.j. PK-DSH/3292/20** bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 6.12.2016 sp.zn. PO 5306/2016, přest. č. 113/2016/PD, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích pro porušení § 18 odst. 3 téhož zákona, za který mu byla uložena sankce pokuty ve výši 2.200,- Kč a zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 16.3.2020 mimo jiné vyplývá, že dne 12.4.2016 v době okolo 10:11 hodin na silnici I. třídy č. 26 mezi obcí Březí a obcí Horšovský Týn, ve směru jízdy na obec Horšovský Týn, v prostoru cca 337,5 m před stanovištěm radaru u odbočky k odstavné ploše u osady Podhájí, byla silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI (výrobní číslo UX018018, číslo snímku 8770) naměřena rychlost jízdy 121 km/h vozidlu tovární značky BMW 330, registrační značky X. Při započtení toleranční odchylky +/- 3% naměřené hodnoty tak řidič předmětného vozidla jel rychlostí nejméně 117 km/h. Následně bylo vozidlo předepsaným způsobem policisty zastaveno. V řidiči vozidla byl při silniční kontrole ztotožněn dle předložených dokladů žalobce, který se dopustil přestupku tím, že při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v zákoně o silničním provozu mimo obec, tedy v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 90 km/h, o méně než 30 km/h (konkrétně nejméně o 27 km/h). Oznámení přestupku bylo spolu se spisovou dokumentací postoupeno správnímu orgánu I. stupně dne 13.5.2016. Ten následně vydal příkaz, proti němuž si žalobce podal odpor. Správní orgán I. stupně proto pokračoval v řízení a předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 7.8.2016. Zástupce žalobce se z jednání omluvil s tím, že netrvá na své účasti na jednání. Správní orgán I. stupně proto provedl dokazování v jeho nepřítomnosti, přičemž vyslechl svědka pprap. X a svědkyni pprap. Bc. X. Zástupce žalobce následně zaslal správnímu orgánu I. stupně své vyjádření, v němž se poprvé k věci vyjádřil. Správní orgán I. stupně proto provedl další ústní jednání dne 14.11.2016 za účelem dovyslechnutí svědků, jemuž již byl zástupce žalobce přítomen. Následně vydal dne 9.12.2016 napadené rozhodnutí. Proti uvedenému rozhodnutí si žalobce podal dne 27.12.2016 emailem bez elektronického podpisu včasné blanketní odvolání, které bylo doplněno dne 2.1.2017 totožným podáním opatřeným elektronickým podpisem zástupce žalobce. Odvolání nebylo ve stanovené lhůtě doplněno o odvolací důvody a správní orgán I. stupně proto 30.1.2017 spis spolu s odvoláním postoupil odvolacímu správnímu orgánu, tj. žalovanému. Dne 31.1.2017 a 1.2.2017 bylo správnímu orgánu I. stupně emailem doručeno elektronické podání obsahující v těle emailu doplnění odvolání o odvolací námitky a v příloze soubor ve formátu pdf obsahující fakturu za opravu rychloměru; v pořadí druhé podání bylo elektronicky podepsáno. Správní orgán I. stupně však žalovanému postoupil pouze předmětnou fakturu. Teprve následným šetřením na základě zrušujícího rozsudku NSS bylo zjištěno, že patrně technickou chybou v

podatelně správního orgánu I. stupně nedošlo k nařízení doplnění odvolání do spisové služby, kam byla načtena pouze přiložená faktura. Žalovaný proto napoprvé odvolání zamítl rozhodnutím ze dne 9.2.2017 č.j. DSH/1289/17 jako blanketní, neboť o doplněném odvolání neměl ponětí. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 29.11.2019 č.j. 17 A 49/2017-93, který nabyl právní moci dne 23.12.2019, bylo po zásahu NSS a následném IT šetření na podatelně správního orgánu I. stupně napadené rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu vrácena k novému projednání.

Žalovaný v odůvodnění uvedl obsáhlé odvolací důvody žalobce a následně se k nim vyjádřil. Mimo jiné konstatoval, že neshledal pochybení správního orgánu v tom, že by své úvahy opřel především o oznámení přestupku a úřední záznam, jak tvrdí žalobce. Správní orgán I. stupně vyšel především ze záznamu přestupku, ověřovacího listu a výpovědí obou příslušníků Policie ČR. Správní orgán I. stupně přitom nepochybil, pokud vyšel i z oznámení o přestupku a úředního záznamu, neboť se jedná o podklady ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. V rozsudku ze dne 19.8.2016 č.j. 6 As 144/2016-36 NSS řešil důkazně odlišnou situaci. V předmětné věci totiž vůbec nebyli vyslechnuti svědci, přičemž záměnu vozidel nebylo možno vyloučit. V daném případě je však situace přesně opačná. Vozidlo, které jelo v daném směru jízdy jako jediné, bylo stavěno na pevném stanovišti, z něhož byl přímý výhled na měřené vozidlo od okamžiku jeho zaměření do zastavení. Především se však posuzovaný případ od tohoto řešeného v předmětném rozsudku liší v tom, že k věci byli podrobně vyslechnuti oba příslušníci Policie ČR jako svědci, dokonce opakovaně. Správní orgán I. stupně nebyl povinen opatřovat barevné fotografie za účelem ověření barvy vozidla ani provádět ohledání vozidla BMW za účelem ověření, zda byla rychlost naměřena vozidlu žalobce, neboť z pořízeného záznamu je zřejmé, že k záměně vozidel nemohlo dojít, neboť vozidlo žalobce bylo jediným vozidlem, které se v tu chvíli v daném směru jízdy nacházelo a současně jediným osobním vozidlem na snímku.

Důvodnou není ani námitka, dle níž nebyl dodržen nulový úhel laserového paprsku vůči rychloměru, v důsledku čehož nebyla naměřena skutečná rychlost vozidla. Žalovaný konstatoval, že je očividné, že nulového úhlu bude v praxi možno dosáhnout pouze v laboratorních podmínkách. To však nemá na posouzení věci vliv, neboť je-li měřeno pod nenulovým úhlem, jde o odchylka měření vždy ve prospěch řidiče měřeného vozidla.

K námitce žalobce, že měření rychlosti bylo negativně ovlivněno tím, že pršelo, žalovaný uvedl, že dle oznámení přestupku sepsaného na místě bylo slunečné počasí. I kdyby však skutečně pršelo, ze str. 65 návodu k obsluze je zřejmé, že předmětný rychloměr disponuje ochranou proti dešti i prašnému podnebí a lze jej tudíž bez problémů užívat i za těchto klimatických podmínek. Správní orgán I. stupně nepochybil, když svědky vyslechl opakovaně, neboť nutnost provést opakovaný výslech byla dána tím, že žalobce uplatnil první námitky skutkového charakteru až po provedeném výslechu policistů a možnosti účastnit se prvního ústního jednání a klást svědkům otázky ve vztahu ke svým skutkovým námitkám nevyužil. Druhého ústního jednání se již odvolatelův zmocněnec účastnil a bylo proto na něm, jak bude uplatňovat procesní práva svého zmocnitele. Dlužno dodat, že na obě ústní jednání byl odvolatel řádně a včas předvolán. Bylo tudíž na odvolateli, zda bude uplatňovat svá procesní práva a jakým způsobem.

Žalovaný dále uvedl, že přezkoumal napadené rozhodnutí v plném rozsahu, přičemž neshledal žádné pochybení správního orgánu I. stupně, které by zakládalo jeho nezákonnost nebo věcnou nesprávnost. Odvolací správní orgán považuje skutkový stav za spolehlivě zjištěný na podkladě důkazů a podkladů nashromážděných správním orgánem I.

stupně a podkladům doplněných zdejším správním orgánem na podkladě odvolacích námitek - návodu k obsluze a certifikátu rychloměru. Žádné další důkazy proto ke zjištění skutkového stavu nedoplňoval, neboť by to bylo nadbytečné.

V době od vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně do okamžiku vydání tohoto rozhodnutí vstoupila v účinnost nová právní úprava v podobě zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen **zákon o odpovědnosti za přestupky**), kterým se zrušuje dosavadní zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o přestupcích**). Podle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.“* Podle § 112 odst. 3 přestupkového zákona *„na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.“* Použití procesních norem v řízeních zahájených před nabytím účinnosti nového přestupkového zákona řeší § 112 odst. 4 tohoto zákona, z něhož vyplývá, že *„zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů.“* Vzhledem k tomu, že věc byla před nabytím účinnosti nového zákona o odpovědnosti za přestupky pravomocně skončena ke dni 17.2.2017 rozhodnutím ze dne 9.2.2017 č.j. DSH/1289/17, postupoval žalovaný v souladu s výše citovanými ustanoveními v odvolacím řízení procesně podle tohoto nového zákona. Správní orgán I. stupně však v řízení v prvním stupni postupoval správně podle starého zákona, neboť v té době nebyl nový zákon o odpovědnosti za přestupky ještě účinný. V souvislosti s nabytím účinnosti nového přestupkového zákona došlo též s účinností od 1.7.2017 k dílčí technické novelizaci zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a to zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákon o některých přestupcích. Tímto zákonem došlo k dílčímu přečíslování některých ustanovení a dílčímu přizpůsobení pojmosloví novému zákonu o odpovědnosti za přestupky. Ke změně výše sankce ani jejího druhu za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 nedošlo, stejně tak se změny nedotkly znění porušeného ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona. Novelizované znění zákona o provozu na pozemních komunikacích proto není pro žalobce příznivější, a proto je na místě postupovat podle znění zákona o provozu na pozemních komunikacích do 30.6.2017. Také bylo uvedeno, že k prekluzi přestupku dosud nedošlo, když ke dni vydání tohoto rozhodnutí, tedy z roční lhůty, která začala běžet vydáním rozhodnutí o přestupku, uběhlo přibližně 7,5 měsíce a z celkové dvouleté lhůty pak uběhl 1 rok a cca 3,5 měsíce.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 9.7.2020** mimo jiné zdůraznil, že se žalobce v posledních třech letech před spácháním nyní posuzovaného přestupku dopustil dalších tří přestupků (v odůvodnění rozhodnutí žalovaného chybně uvedeny pouze dva přestupky - tato vada je však odvolateli ku prospěchu, tudíž nezákonnost založit nemůže). Žalobce je tedy speciálním recidivistou (poslední přestupek spáchal méně než rok před spácháním nyní projednávaného přestupku), přičemž opakovaně naplnil i kvalifikovanou skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

komunikacích. Dle svého mínění žalovaný nepochybil, když vycházel z přestupků spáchaných před datem spáchání nyní projednávaného přestupku a nevyžádal si novou evidenční kartu řidiče. Vzhledem k tomu, že žalobci přitížilo, že svou rychlou jízdou ohrožoval minimálně protijedoucí vůz a míra překročení nejvyšší dovolené rychlosti se blížila hranici kvalifikačního znaku skutkové podstaty dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, bylo dle mínění žalovaného zcela na místě uložit žalobci pokutu nepatrně nad 2/3 trestní sazby. Ani případná bezúhonnost žalobce po spáchání nyní posuzovaného přestupku by nemohla mít, s ohledem na uvedené významné přitěžující okolnosti, na výši pokuty vliv. Dále žalovaný vyjádřil, že se dle svého přesvědčení nedopustil zákazu dvojího přičítání. Žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v rámci rozmezí určujícího pro skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích (1 - 29 km/hod. mimo obec) výrazným způsobem (o 27 km/hod.). Při ukládání správního trestu je přitom třeba rozlišovat mezi případy, kdy řidič naplní znaky dané skutkové podstaty jen těsně a případy, kdy míra překročení nejvyšší dovolené rychlosti se blíží hornímu limitu určujícímu pro danou skutkovou podstatu, tedy v míře blížící se kvalifikované skutkové podstatě. Rozdíl v míře společenské nebezpečnosti jednání spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 5 km/hod. na straně jedné a jednání spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 27 km/hod. na straně druhé je totiž evidentní, což musí být nevyhnutelně zohledněno i při ukládání správních trestů. Ostatně k totožnému závěru dospěl NSS např. v rozsudku ze dne 4.3.2020 č.j. 9 As 332/2019-34.

Také žalovaný vyjádřil, že při zohlednění závažnosti přestupku není rozhodující pouze to, jak hustý silniční provoz je, nýbrž i to, kde se případná jiná vozidla nacházejí. V daném případě žalobce poměrně výrazně překračoval nejvyšší dovolenou rychlost v situaci, kdy proti němu do zatáčky, před níž se nacházel, vjížděl kamion v prostoru, který je vyznačen dvojitou plnou čarou souvislou, tedy v prostoru zvýšeného rizika střetu, zejména v důsledku přejetí jednoho z vozidel jedoucím v kolizním směru do protisměru, např. vlivem vysoké rychlosti. Těmito okolnostem je přitom řidič povinen ve smyslu § 18 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích přizpůsobit rychlost. Správní orgány proto za daných skutkových okolností dle přesvědčení žalovaného mohly v neprospěch žalobce přihlídnout k okolnosti, že svým jednáním ohrožoval protijedoucí nákladní vozidlo. Žalovaný má nicméně za to, že opakované páchaní přestupků téhož druhu, jakož i skutečnost, že rychlost překročil při horní hranici limitu určujícího pro skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 uvedeného zákona samy o sobě dostatečně odůvodňují uložení trestu ve 2/3 trestní sazby. Tudíž i kdyby správní orgán namítanou skutečnost kladl žalobci k tíži neoprávněně, na přiměřenosti výše trestu by to nic neměnilo. Případná vada v tomto směru by proto dle mínění žalovaného neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud žalobce zejména správnímu orgánu I. stupně vytýkal nedostatečné hodnocení zákonných kritérií pro uložení sankce, pak žalovaný upozornil na závěry vyslovené v rozsudku NSS ze dne 17.6.2020 č.j. 1 As 80/2020-36. Žalobci dle názoru žalovaného nelze přisvědčit ani vtom, že by odvolací správní orgán nemohl korigovat či doplnit odůvodnění správního orgánu I. stupně. Dle konstantní judikatury je naopak odvolací správní orgán povinen upřednostnit změnu rozhodnutí, včetně změny odůvodnění rozhodnutí, před jeho zrušením, je-li to možné, neboť řízení před oběma orgány tvoří jeden celek (srov. rozsudek NSS ze dne 28.6.2017 č.j. 1 As 54/2017-38 citovaný v napadeném rozhodnutí nebo rozsudek téhož soudu ze dne 10.12.2018 č.j. 6 As

286/2018-34).

Dále žalovaný nesdílel názor žalobce, že došlo k promlčení přestupku, přičemž odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí na str. 16 a násl. Neztotožnil se přitom s názorem žalobce, že by § 44 s.ř.s. byl v rozporu s Ústavou. Je zásadně na zákonodárci, jaké lhůty a mechanismy pro jejich stavění a přerušování zvolí. Pravidlo obsažené v § 44 s.ř.s. platilo před novelizací přestupkového práva i po ní, tedy před i po 1.7.2017. Nejedná se tudíž o stejný případ, jako v případě § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, zrušeného Ústavním soudem. Promlčecí doba tedy nebyla nijak dodatečně prodlužována. Závěrem žalovaný navrhl, aby bylo rozhodnuto tak, že se žaloba zamítá.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 16.3.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 9.7.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle doručky datové zprávy bylo napadené rozhodnutí ze dne 16.3.2020 žalobci doručeno dne 20.3.2020.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a)** s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
8. Podle **§ 18 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích** řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 Kg a autobusu smí jet mimo obec nejvýše 90 km/h, na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 Km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.
9. Dle **§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích** přestupku se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.
10. Žalobce nejprve poukázal na to, že mu měla být snížena pokuta s ohledem na nepřiměřenou délku řízení a současně, že žalovaný nesprávně hodnotil osobní poměry žalobce. K výše uvedenému soud uvádí, že správní orgány nejsou povinny přihlížet k délce řízení při ukládání správního trestu. Není na místě, aby správní orgány tzv. kompenzovaly nepřiměřenou délku řízení, a to např. zmírněním trestu. V daném případě je nutné poukázat na to, že opakované páčání přestupku téhož druhu jakož, i skutečnost, že žalobce rychlost překročil při horní hranici limitu určujícího pro skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu sami o sobě dostatečně odůvodňují uložení trestu ve 2/3 trestní sazby. Nepřiměřená délka řízení nemůže žalobce zbavit případné odpovědnosti za porušení zákona. Ze spisového materiálu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

vyplývá, že žalobce se v posledních třech letech před spácháním nyní posuzovaného přestupku dopustil dalších tří přestupků. Žalobce je tedy speciálním recidivistou. Speciální recidiva je přítěžující okolností, která má pro úvahy správního orgánu o výši správního trestu naprosto zásadní význam. V daném případě se žalobce dopouštěl opakovaně přestupků totožného druhu, je tedy zřejmé, že předchozí tresty nevedly k nápravě, a proto je napříště třeba uložit tresty znatelně vyšší, zpravidla tedy při horní hranici trestní sazby. Z hlediska recidivy není rozhodujících časové období po spáchání skutku, nýbrž před ním. V daném případě žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v rámci rozpětí určujícího pro danou základní skutkovou podstatu přestupku výrazným způsobem (o 27 km/od) a přestupku se dopustil v místě, kterým v tu dobu zrovna projíždělo jiné vozidlo, které rychlou jízdou mohl ohrozit. Jedná se o přestupek závažnější a současně je nutné konstatovat, že žalobce v rozhodné době měl 8 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Správní orgány tedy nepochybily, pokud při hodnocení osoby pachatele přihlížely k přestupkům spáchaným tři roky zpětně. Doba tří let vychází z obvyklé správní praxe, která byla aprobevována i NSS, jenž z této doby rovněž vychází (viz rozsudek NSS ze dne 21.1.2016 č.j. 6 As 126/2015-42). S ohledem na shora uvedené soud tyto námitky neshledal důvodnými.

11. Jako nedůvodná se ve vazbě na výše uvedené jeví zdejšímu soudu rovněž námitka porušení zákazu dvojího přičítání. K porušení uvedené zásady nedošlo ani zohledněním okolnosti přítěžující, podle níž žalobce překročil v rámci dané skutkové podstaty dovolenou rychlost vyšší měrou, neboť ji překročil o 27 km/hod. Odůvodnění formy zavinění považuje soud za dostačující, když správní orgán poukázal na to, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost výrazným způsobem, tj. o 27 km/hod., přestupku se dopustil v místě, jímž v tu dobu zrovna projíždělo jiné vozidlo, které rychlou jízdou mohl ohrozit. Současně správní orgán poukázal na to, že žalobce v rozhodné době měl vykázano 8 bodů v bodovém hodnocení řidiče, přičemž v posledních třech letech před spácháním přestupku byl dvakrát postižen za přestupek spočívající v nejvyšší dovolené rychlosti. Polehčující skutečnost je, že svým jednáním nezpůsobil žádný závažný následek, kterým by bylo způsobení újmy na zdraví či na majetku. Správní orgán se v daném případě zabýval podrobně okolnostmi přítěžujícími i polehčujícími, jak vyplývá z výše uvedeného, a toto odůvodnění považuje soud za přezkoumatelné a také dostatečně podrobné.
12. Žalobce dále namítal, že správní orgán nezohlednil všechna zákonná kritéria, když zcela opomenul zabývat se např. zaviněním či jeho osobními poměry a žalovaný se pak sice jal tyto vady odstraňovat, ale žalobce se domníval, že úlohou odvolacího orgánu není nahrazovat odůvodnění rozhodnutí prvního stupně. Zdejší soud tuto námitku neshledal jako důvodnou, neboť podle ustálené judikatury tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto správní orgán II. stupně může doplňovat či korigovat rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V daném případě lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 22.11.2017 č.j. 1 As 305/2017 „*V této souvislosti je třeba připomenout, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25, tento argument slouží k vysvětlení toho, proč může odvolací orgán nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškrtnutí“ podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudek ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47).*“

13. Následně žalobce namítal, že přestupek již prekludoval. Soud poukazuje na následující ustanovení zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen **zákon o přestupcích**), který byl zrušen k 1.7.2017 a nahrazen zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. V daném případě je nutné aplikovat § 20 zákona o přestupcích ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (tj. ve znění do 31.7.2016).
14. Dle **§ 20 odst. 2 zákona o přestupcích** „*Běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením.*“
15. Podle **§ 20 odst. 3 zákona o přestupcích** „*Přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.*“
16. Dle **§ 20 odst. 4 zákona o přestupcích** „*Do běhu lhůty podle odstavců 1 až 3 se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu.*“
17. Podle **§ 41 s.ř.s.** „*Stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen „správní delikt“) lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. To platí obdobně o lhůtách pro zánik práva ve věcech daní, cel, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo rezervních fondů organizačních složek státu, rozpočtů územních samosprávných celků, nebo státních fondů nebo Národního fondu, a o promlčecích dobách ve věci náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci podle zvláštního zákona.*“
18. Soud se s ohledem na výše citovaná ustanovení zákona o přestupcích v tomto směru zcela ztotožňuje s odůvodněním žalovaného na str. 17 napadeného rozhodnutí, kde uvádí, že projednáváný přestupek byl spáchán dne 12.4.2016. K přerušení běhu lhůty došlo doručením příkazu 14.6.2016, kdy začala běžet lhůta nová. K dalšímu přerušení jednoleté lhůty došlo dne 9.12.2016 vydáním rozhodnutí o přestupku. Dne 18.4.2017 pak došlo k přerušení běhu obou lhůt v důsledku podání správní žaloby. Právní mocí prvního rozsudku krajského soudu došlo dne 24.10.2018 opět k běhu lhůty, která byla opětovně přerušena 7.11.2018 podáním kasační stížnosti. Právní mocí zrušujícího rozsudku krajského soudu se dne 23.12.2019 běh lhůt opět rozběhl. Ke dni vydání tohoto rozhodnutí tedy z roční lhůty, která začala běžet vydáním přezkoumávaného rozhodnutí o přestupku, uběhlo přibližně 7,5 měsíce, z celkové dvouleté lhůty pak uběhl 1 rok a cca 3,5 měsíce. Zdejší soud tedy nesdílí názor žalobce, že došlo k prekluzi přestupku, proto ani tuto námitku neshledal důvodnou.
19. Pokud jde o námitku žalobce směřující proti zveřejňování jeho osobních údajů a osobních údajů zástupce žalobce na webových stránkách NSS, zdejší soud se touto námitkou nezabýval, neboť není v jeho kompetenci toto posuzovat.
20. Závěrem zdejší soud uvádí, že žalovaný se podrobně vyjádřil ke všem odvolacím důvodům žalobce, současně hodnotil všechny důkazy, rovněž popsal, které skutečnosti vzal za prokázané, o jaké důkazy opřel svá skutková zjištění a kterými úvahami se při hodnocení

provedených důkazů řídil, a to vše v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.).

21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádný z žalobních bodů neshledal důvodným.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 25. listopadu 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.